

3

והנראה כי לא
 היו חודשים בהם כלל נזמה שהקשו בתוספות
 (שבת פת, א) למה כפה עליהם הר כגיגית
 הרי כבר קדמו נעשה לנשמע, דבר זה מפני
 5. כי התורה שהיא לישראל בה קיום העולם וכמו
 שאמר (שם פת, א) אם מקיימין את התורה
 מוטב ואם לאו. אתויר את העולם לתוהו ובהו,
 וא"כ התורה הוא מחויב והכרחי ומה בכך שהם
 קבלו התורה והקדימו געשה לנשמע מ"מ נתנה
 10. לישראל התורה כמו שהיא בעצמה וכיון שהתורה
 בעצמה הכרחי כך נתינת תורה לישראל בהכרח
 הגמור שאם אין התורה העולם חרב, ומ"ש (שם)
 דאיכא מודעא רבה לאורייתא דסוף סוף כיון
 שהיתה התורה בהכרח דבר זה הוא מודעא רבה
 15. לאורייתא ואיך לא יהיה כפה עליהם הר כגיגית
 כי יאמרו כי התורה אינה מוכרחת ומחויבת
 בעולם רק שבאה התורה לעולם בשביל שרצו
 בה ישראל שהיו מקבלים אותה מדעתם ואינו
 דבר מוכרחת ואין הדבר כך כי התורה היא מחויבת
 20. בהכרח ואם לא היה התורה היה חזור העולם
 לתוהו ובוהו וכפי שהיה התורה בעצמה כך
 היה קבלתה שהכריח אותם על זה, ועוד בשביל
 כך היה כופה עליהם הר כגיגית כדי שיהיו
 25. אנוסים שהיה מאנס אותם על קבלת התורה וכיון
 שהיו ישראל אנוסים ובמאנס כתיב (דברים כב,
 כט) לא יוכל לשלחה כל ימיו וכן לא יפרד
 ישראל מן הש"י לעולם.

אברהם יצחק, ה'תש"ח

2

שבת קבלת התורה

ויחידיו

מין אדמו"ר בעל בית אברהם ז"ע אמר על
 שבת פרשת יתרו שהיא בחי' שבועות קטן. והיינו
 ע"ד מאמר הרה"ק מרדכי ז"ע, דכמו שהזמן מעורר
 הקריאה, שקורין בתורה מענינא דיומא, בפסח את
 הפרשה של פסח ובסוכות הפרשה של סוכות וכיו"ב,
 כן הקריאה מעוררת הזמן, כאשר קוראים בתורה
 פרשת יציאת מצרים מעוררים את ההארות של יציאת
 וכו'. וא"כ בשבת שקורין בתורה את פרשת קבלת
 התורה מעוררים את ההארות של קבלת התורה, ולכך
 שבת זו היא "שבועות קטן" שיש בה בחי' קבלת
 התורה ועי"א.

אברהם יצחק

אברהם יצחק, ה'תש"ח

4

ועל ידי עסק התורה הקדושה, נשלם פנינו ותגבר בבריאתה,
 שהיה רק בשביל התורה שיעסקו בה ישראל, כמאמרם וז'ל
 "בראשית", בשביל התורה כו', ובשביל ישראל כו', ובשביל משה
 כו', שהיא הפרט בקבלת התורה, ובכתיבתה היא יתגבר שמח
 במעשיו בעולמו ובריאתו, שמעלים מן לפניו ותגבר פשיעה
 ראשונה בעת הקריאה, כמו שקנה הוא יתגבר בעצמו בקיבול.

(בל הוי"ו, ל"ז)

5

נפיון שנקרא העולם כל דבר ודבר לא היה מקיים
 עד שיקבל פרצו לרא. אדם שיהיה עוסק בתורה ובשבילו יתקיים העולם,
 עתה כל מי שמתקבל בתורה ורועס בה בכיבול הוא מקיים את העולם,
 הקב"ה המתקבל בתורה וקרא עולם אדם מתקבל בתורה ומקיים את העולם,
 נמצא שהמעשה והקיום של כל העולם היא התורה, משום זה אשרי האדם
 העוסק בתורה כי הוא מקיים את העולם.

(בל הוי"ו, ל"ח)

6

זה טעם הסגול בין שכן ישראל בעשומן המטות בין
 לוי"ט כו' מטת שלום. דישראל מלמד שמקבלין שכן
 גוף כמטות. עוד מקבלין שכן על שמקיימין סגולת
 וכדאי' כרכה ס' סגולת כי המטות סגולת מטת אדם
 שמים על טלומי. מש"כ לוי"ט שוכני און
 קיום העולם תלוי בכם מש"כ און לנס אלף שכן
 המטות טלומי. האמת צדק, ויקרא, כ"ג,

והוא תורת הקדש, כל איש ישראל, אל יאמר בלבו חיה, כי מה
 אני ומה כחי לקבל במעשי השפלים שנים ענין בעולם.
 אמנם ביו ודבר ויקבע במקשמות לבו, שקל פרס מעשיו
 ודבריו ומחשבותיו כל עת ונצט, לא יאמר ידו חיה, ומה רבה
 מעשיו ומה גדול נדונו, שקל אותה עולה כפי שרשאה, לפעל
 5. בעצמה ודבריו, בעולמות ובעצמות האחרות העולמיים, (ו)
 הבחי' וקרא לשמה, שם זה נקלל בנאום אל אה"ה מה
 לקבלה מה' חיה לומר, אם כי אף ודאי מעשיו הנתיים הנתיים
 מעשיו, אבי פרע נאמרה כי כל מה שצונו לקבלה בעולמות העולמיים
 בחי' נאמרה, הלא "תקרה" הוא, על פי מעשיו ללא נתיים, על פנים יבוא
 10. ונאמרה, כי האיש הנקום ויבן את זאת לאמתו, לפי תחיל קבוצה
 בחיל ודברו, בשמו של לבו על מעשיו אשר לא טובים חיו, עד
 15. תיבן הקה' מגיעים לקבלה ולקדם בטמא של חס ושלום, תרבה יותר.
 משה שקטריב נבוכדנצר וסייגם.
 אמנם קרא "חיה" לא קמיה, אלא "חיה" האדם, לזאת
 יש מקום לפרטו על פי שנתבאר, שהאדם בעצמת החיים שבתוכו,
 הוא נצטתה נפש תיה לרובי עולמות און הקשר, שקמו שקל פרס
 הנתיים הנתיים ונתבוננתיה, הוא על ידי חס הנפש שקטריב, פן האדם
 20. הוא חכם ונפש סתיה של עולמות עליונים ותחתונים לקחו שעה,
 שקלם מתנהגים על דיו נפיל.
 (בל הוי"ו, ל"ט)

אברהם יצחק, ה'תש"ח

9

או יתאר קדושים תכין גו' כי שמעתי פי' המדרש שכתב
 קדושים תכין יכול כמותי ת"ל כי קדוש אני ס'
 קדושי למעלה מקדושתכם שמעתי בימי נעורי פי' כשכיל
 הר"ב המפורסם מו"ה בער מלואוני. זולת קדושי
 למעלה ר"ל הקדושה של הקב"ה למעלה היא מקדושתכם
 ר"ל שכן ישראל גורמים למעלה קדושה ככתיבול ע"י
 מעשיכם הטובים וזכו קדושי למעלה היא מקדושתכם
 שאתם, מקדשים. עמליכם למטה כך שמעתי ודפתייה

אברהם יצחק, ה'תש"ח

נעש בצלאל. אנו מוצאים בשמור קדוש-בריית
 הוא למשה לעשות את המשכן. אמר לו על כל דבר ודבר נעשית. ועל
 הארון אשר וישו. קמה אף שצנה טהור-קדוש-הוא לעשותו לכל
 5. ישראל, שלא יבא לאדם טהם פתחוהו על חביו לומר, שאני נתי
 תרבה הארון לסיכך אני לומר לומר לומר לומר לומר לומר לומר לומר
 לא נסת הארון קלים אלא קצט לסיכך און לך סלק בתורה. ודבר
 נקשלה התורה לביט, שצנמר, הוי כל-דמא לבי לטום וישו ית. אה.
 שאין אדם מתבטל לומר לחביו' השקני טים. כך לא יתבטל לומר לקטן
 נקטו לפניו תורה, לפוני דבר וה. וקטם שפטים כל הוצעה לפחות
 10. ישנה בלא סמיה, קף כל הוצעה ללמד תורה, לומר בלא מתיר וקיה
 כפף שצנמר, לכו שקרו ללוא-קסר וקלוא סמיה (סו) וקטה נתינה
 התורה בפדרי. לומר, מה הסודר קסר לכל בני אדם, אף דברי תורה
 שקטרינו לכל מי שירצה ללמד, שלא יהא אדם אומר, אני פן תורה
 ותורה נתונה לי ונאמרו' ונאמה נאמרו' לא קיטם בני תורה אלא
 15. אנוסיה גרים היה, לקף קמיה, מירשה קענת: יקב ועדיי ית. לכו מי
 שמתקבל בעקב אפילו הגרים שיעסקו בתורה, שקדיים הם קלחו גדול.
 שצנמר, אשר יצעה אדם וטי' דקם אני ה' אליהם' ישיא יתיה.
 פתח וזנו וקשראל לא נאמר אלא אדם: לסיכך תורה עטם ומשפט אשר
 יתיה וגו' (בסדרה סו סו).

אברהם יצחק, ה'תש"ח

כי זה פשוט הוא. שגם הירוד שבאנשים אם יצטרך
 לפני שיכלה הוא בכל עת לעשות חסד על כל העולם כולו. והכלל בתוכו כי
 היותו עד אין תכלית. ולעורר בשמחה ובבנה לעשות טוב. וכל העצלות הרפית
 אינו בא כיא מהטור אמנו בגדל. מנחם שעושים ממש עם כל הירוד. **5**
 הנהיגה המצות. העבודה. חכמות המדות. אשר עבוד זה האיר ד' את עיניו בדברי
 קדושי עליו בעלי קבלת האמת. אשר הרחיבו המשכיות להודיע את גדל יקרת
 העבודה ואין מעלים על ידה את כללות ההיגה וכל פרטיה. אמנם צריך הדבר
 להתקרב אל הציור השכלי כדי שהי' הירוד אמרן השמחה מבוססת. וזה הציור
 בא ע"י התבנה של התאחדות הרוחנית. והיינו להשכיל שאור הנשמה של כל יחיד.
 10 ללא מקור עם הנשמה הכללית של כל ההיגה כולה. שמתנה ש"נאב כל היקום
 הוא פרטיו את אור השלמתו. ובידו הוא להחטיף אליו בגשמה של ע"י התורה.
 להחבנה המצות. העבודה. המדות הטובות. בכל עת ורגע. והכל דבע שאנו מוסיפים
 אור בגשמתנו. אם רק נשים דעתנו שלא על עצמנו בלבד אלא אנו חיים כ"א על
 כל ההיגה. כי ככל פעל ד' למענו. מוסיפים אנו דעלמה חיים בכל. והצדיק
 15 לכל מוסיף על ידו. אומץ בעבודתו. והרשע מתמקטק רשעתו באיזה מדה. והטור
 חשובה באים לו. ואפילו בהמות היותם מתבסמות לפי ערכן. ואפילו היצורים
 הנפטים להיזק ולהתריב מתעצבים. ומורכבים. מירי הקדושה הנוספת ע"י גשמה
 אתה השמה לב באמת על הכלל כולה. ואין צריך לומר גדול האור שמתוסיף
 בבתצוות העליונות בגשמתו. ובכל המדרגות של העלמות הרוחניים. שאין קץ
 20 לטיפים הוד קדושתם ומדתם. וזה נכון והגון לכל איש בידוד מורע עם קדושי.
 וביחוד היושב על ארצות קדושי. ובפרט מי שוכן להסתופף בצלצח של עיר ד'
 שלל ההיגה החמרית הרוחנית קטורה בה כקשר הענפים בגזע ושורשי.

אלא כפי הכוונה אליו

אל יחשב אדם ששפשוף לקיות חיים ורוחניים בלא אור התורה. קשם
 שאי אפשר לקיות בלא אור נאורי. בלא מוון ומשקה. עוד יותר ניותר
 מנה אי אפשר לקיות בלא חיות התורה. נאם רואים אנו בני אדם
 קדושים מן התורה וחיים. באמת מצת דוקנותם היא נק לפי אותו
 5 הערך שהם קשורים אל התורה. או אל אותם שהם חיים מן התורה.
 או שיש בהם בסיס נשמתם איתה אוצר של ירשה מהשפעת חיי
 התורה. שאבותיהם וכו' להם בדרות קדומים. ותלמידי חכמים
 העומדים בסוד ד' דינים עם בני תורה כדון כל העם עם כלל התורה.
 הם שנקבחים לקבל חיהם ה"טו"דים על ידי שפעת סתרי תורה.

אלו הן התורה, פניו

זה הנהגה לפי שרש נה. תקלה כל התנוות - למעלה בכות
 הקולותים. וסופם למשה. אמן פרט אהוד יש שיוצא מן
 הקלה הזה. והוא מה שנוגע לקבירת האדם. כי כיון שרצה
 האדון יתברך שמו שיתנה הכולל לאדם לבחור במה שישקף
 מן השופב ומן הרע. הנה ששהו בלתי פלוי בנה בולמו.
 נאדר ביה. וכן לו כח להיות מדיע לעולם שצמו ולבריותיה.
 כפי מה שכתב בנפשו.

כיון ה' - ארמא

תורה. הוראה יצאה לישראל. לא חוץ-לב. לא תכונה של התיצרות חיונית.
 לא התרגשות נפשית. לא התורה של איזה מעמד או מעמדים נפשיים פרטיים או
 כלליים. הראויים ליחיד או לציבור. לדור או לדורות. כי אם הוראה. תורה המורה
 את המציאות. המורה את החיים. המורה את הנשמה. המורה את הגויה. המורה את
 הפרט. המורה את הכלל. המורה את הדור. המורה את העולם. המורה דרך דורים.
 המורה עולמי עולמים.

אלא כפי הכוונה אליו

כלל גדול הוא. שאע"פ שהעולם יורד חמיר בירידה אור ירידה
 מים אין זה כ"א מצד החיוניות שלו. והיינו שהמעשים המדות נופלים
 ואינם בדרד. **5** **6** **7** **8** **9** **10** **11** **12** **13** **14** **15** **16** **17** **18** **19** **20**
 כ"א הכלל של כללות קדושת האומה כנסיי. כל דור דור מוסיף על הדורות
 הראשונים. מפני שהקדושה מצטרפת. ובמצא שהקדושה של מעוט תורה ומעשים
 טובים של דורות האחרונים מוסיפה אור לשעבר ביב. ועבירה אין לה פירות ולא
 צדקה. בסוד. יתפרדו כל פעלי און. ע"כ כללות האומה בתוכיותה היא מלאה
 יותר אור ד' מכפי הערך של העבר. אלא שאין הדבר נגלה לעין עד בא משיח צדקנו.
 ביב. שיצא מהיכל ען צנור. בלומר: מכל הקדושות שבכה יגלה בפועל.
 10 וראו כיב יחדדא. וע"כ במום שהי' רחוק מנאולה הי' אפשר לקליפה להתלבש
 באמנות רעות. בפועל כמו ע"י וכשוף. ומינות היא ג"כ אמונה רעה המביאה יותר
 רעה של ע"ה. וכשהיא בולטת איה נפש טובתה היא אורו במצודים ומצאת את
 דם החיים הרוחניים שבגשמתו. ודול. בסוד. שמפית בידה ותופשי. אבל
 במום הקרוב לנאולה אין כח לקליפה להמציא אמנות רעות. כ"א להקליש
 15 חיו את אור האמונה בלב החלשים. וחלישות זו. אע"פ שהנלכדים בה
 חושבים. שהיא כפירה. הם כמו נופטים ברשת באין דרך הצלה. אין לה
 שום ערך של מציאות כלל כ"א הסרון הסברה הארת השכל הרגש. ע"כ מיד
 שמאירין להם בדרד ד'. ע"כ דברי שכל ישר הרגשות טובות. הולך האור ומאיר
 עליהם וטופם לחזור למחב. והם שבי פשע ביעקב ואלהים יבא לציון גואל.

אלא כפי הכוונה אליו

ר"א ורב אמי הוו יתבי זנרטי בני עמודי. וכל
 שעתא ושעתא הוו ספחי אעיברא דרשא ואמרי אי אכא
 דאית ליה דינא ליעול וליתי. צורך הדין המשפט התורי הוא
 גדול מאד. באשר רק הוא קובע על התורה את החותם המיוחד
 שהיא תורת חיים. כלומר שצריך שתהי' התורה מתיחסת אל
 החיים המעשיים כחוד מאירה לגתיכות החיים. ולא רק להכירה
 בתור חכמה נאצלת לבדה. ע"כ באשר רשם החלק המשפטי
 שבתורה הוא גדול מאד על החיים. כי החיים החברותיים א"א
 שיתקיימו בלא כח דין ומשפט. וכאשר התורה מנהגת את כח
 החיים במשפטי ניכר רישומה מאד בחיים. ופועלת כזה שגם
 10 על שאר ארחות החיים תהיה התורה שולטת. ע"כ היו מאד
 זוררים שעסק תורתם העיונית לא יפריע את מהלך ההשלטה
 המעשית על החיים המעשיים מהשפעת התורה. שרק או תצא
 תכלית התורה אל הפועל בהיותה מתפשטת על ארחות החיים
 המעשיים. ע"כ בתור השלמה לשקידתם העיונית. דהוו נרטי
 בני עמודי. אולי להזכירם ג"כ על עמודי העולם. שהם האמת
 הדין והשלום. שעל שלשתם העולם עומד. וכולם כלולים בדון.
 כדחז"ל: כיון שנעשה דין בא אמת ובא שלום. הוו ספחי
 אעיברא דרשא. להורות שפתחי התורה מפולשים המה לדרך
 החיים. להוציא מהחושבים להסתמק בעסק התורה מצדה העיוני
 20 לבדו ואינם משתדלים להגביר את השפעתה על החיים
 המעשיים. אבל השלמים הללו ד"ל. עם כל עוצם קביעותם בחלק
 העיוני שבתורה. אמרו מאן דאית ליה דינא ליעול וליתי. ולא
 יחוש על ביטול תורתם העיונית. כי זהו יסודה של תורה וקיומה
 התכליתי להראות קיומה בפועל בחיים המעשיים החברותיים.

ען איה, אג, תא, אה 4